

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer 24

Jeff Pippenger

2026-01-06

Numer dwadzieścia cztery

Zakończyliśmy nasz ostatni artykuł, poruszając temat trzech równoległych linii świadectwa prorockiego, przedstawionych przez rozdziały od jedenastego do dwudziestego drugiego w Księdze Rodzaju, pierwszej księdze Starego Testamentu, oraz przez Ewangelię Mateusza, pierwszą księgę Nowego Testamentu, i Apokalipsę, ostatnią księgę zarówno Nowego Testamentu, jak i całej Biblii. Linia Księgi Rodzaju ukazuje przymierze z Abramem, linia Mateusza ukazuje przymierze z Kościołem chrześcijańskim, przy czym Piotr jest symbolem początku i końca współczesnego duchowego Izraela. Środkowe wersety obu linii wskazują na pieczęć Bożą; u Abrahama była to "obrzezanie", a u Piotra była to zmiana jego imienia. Werset środkowy linii w Apokalipsie to rozdział siedemnasty, werset dwunasty.

A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa; lecz otrzymają władzę jako królowie na jedną godzinę wraz z bestią. Objawienie 17:12.

Księga Rodzaju i Ewangelia według Mateusza wskazują na zaślubiny Bóstwa z ludzkością, a Apokalipsa identyfikuje zaślubiny bestii i smoka przy prawie niedzielnym. Wszystkie trzy linie wskazują na prawo niedzielne, gdzie jedna grupa przejawia zamię bestii, a druga pieczęć Bożą. Fałszywy odpowiednik bestii i smoka w wersecie dwunastym to wzmianka „omega” o wieży Nimroda w jedenastym rozdziale Księgi Rodzaju. Tam fałszywa religia przymierza została osądzona, a w siedemnastym rozdziale Apokalipsy osądzona zostaje nierządnicą — czyli wielki Babilon. Nimrod jest alfą wobec omegi Watykanu, i dlatego papieństwo jest wielkim Babilonem, omegą wobec Babel Nimroda, które jest alfą.

Godne uwagi w tych trzech środkowych wersetach jest to, że świadectwo zawarte w środku każdego wiersza stanowi w istocie trzy wersety.

To jest moje przymierze, którego macie przestrzegać, między Mną a wami i twoim potomstwem po tobie: każde dziecko płci męskiej wśród was będzie obrzezane. Obrzezanie ciała waszego napletka i będzie to znakiem przymierza między Mną a wami. A ośmiodniowy będzie obrzezany wśród was: każde dziecko płci męskiej w waszych pokoleniach, zarówno urodzone w domu, jak i kupione za pieniądze od cudzoziemca, który nie jest z twojego potomstwa. Księga Rodzaju 17,10–12.

A Jezus, odpowiadając, rzekł do niego: Błogosławiony jesteś, Szymonie, synu Jony, bo nie objawiły ci tego ciało i krew, lecz mój Ojciec, który jest w niebie. A ja ci powiadam: Ty jesteś Piotr i na tej opoce zbuduję mój Kościół; a bramy piekielne go nie przemogą. I dam ci klucze królestwa niebieskiego; cokolwiek zwiążesz na ziemi, będzie związane w niebie; a cokolwiek

rozwiązesz na ziemi, będzie rozwiązane w niebie. Mateusz 16:17-19.

A bestia, która była, a już jej nie ma, sama jest ósmą i jest z tych siedmiu, i idzie na zatracenie. A dziesięć rogów, które widziałeś, to dziesięciu królów, którzy jeszcze nie otrzymali królestwa; lecz otrzymają władzę jako królowie na jedną godzinę wraz z bestią. Ci mają jeden zamysł i oddadzą swoją władzę i moc bestii. Objawienie 17:11-13.

Historia fałszywego przymierza przedstawionego przez cegły i zaprawę Nimroda oraz jego fałszywego systemu kościoła i państwa, przedstawionego przez wieżę i miasto, stanowi typ fałszywego systemu obrazu bestii przedstawionego w omedze historii Nimroda. Trzy linie, z trzema punktami centralnymi trzech wersetów, wszystkie świadczą o przymierzu życia i przymierzu śmierci. Sto czterdzieści cztery tysiące są prawdziwą ósmą, która jest z siedmiu, a papieństwo jest po prostu fałszywym odpowiednikiem. Klasa Nimroda ma jednomyślność w chwili ich zaślubin, co stanowi fałszywe naśladownictwo względem stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy są zjednoczeni w umyśle Chrystusowym. Fałszywa bestia „była i nie ma jej” jest fałszywym odpowiednikiem Chrystusa, który był, jest i ma przyjść. W wersecie ósmym w pełni ukazany jest fałszywy system reprezentowany przez papieństwo.

Bestia, którą widziałeś, była i nie ma jej; wyjdzie z otchłani i pójdzie na zatracenie. I zdumieją się mieszkańcy ziemi, których imiona nie są zapisane w księdze życia od założenia świata, gdy ujrzą Bestię, która była, a której nie ma, a jednak jest. Objawienie 17:8.

Jezus jest Tym, który był, który jest i który ma przyjść, a papieństwo — ósme, które jest z siedmiu — jest bestią, która "była, a nie ma jej, a jednak jest". "Jedna godzina", którą przedstawia małżeństwo smoka i bestii, to historia od prawa niedzielnego, kiedy sto tysięcy reprezentowanych przez Piotra i Abrahama wstępuje do nieba jako znak, w tym samym czasie, gdy wznosi się papieństwo.

Staraliśmy się podejść do Księgi Joela z perspektywy tego, że Piotr w dniu Pięćdziesiątnicy wskazał swoje pięćdziesiątnicze przesłanie jako wypełnienie Joela. W trzech liniach przymierza, z których każda liczy dwanaście rozdziałów, środkowe trzy wersety każdej linii odnoszą się do tej samej historii, a Piotr jest w tej historii przedstawiony jako będący z Jezusem w Cezarei Filipowej, czyli w Panium, czego doświadczenia świat jest teraz na progu. W Panium Piotr jest też w Jerozolimie podczas pięćdziesiątniczego wylania. Trzy linie po dwanaście rozdziałów zbiegają się w Panium i podczas Pięćdziesiątnicy, kiedy pieczęć Boża zostaje odcisnięta na oblubienicy Chrystusa, a zamię bestii zostaje odcisnięte na oblubienicy szatana. Księga Joela wskazuje wezwanie do przebudzenia w przypowieści o dziesięciu pannach, gdy laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego uświadamia sobie, że jest zgubiony.

Księga Joela jest osadzona w kontekście czterech pokoleń.

Słowo Pana, które doszło do Joela, syna Petuela.

Słuchajcie tego, starcy, i nadstawcie uszu, wszyscy mieszkańcy ziemi.

Czy stało się to za waszych dni albo nawet za dni waszych ojców? Opowiadajcie o tym waszym dzieciom, niech wasze dzieci opowiedzą swoim dzieciom, a ich dzieci — następnym

pokoleniom. To, co pozostało po gąsienicy, pożarła szarańcza; a co pozostało po szarańczy, pożarł konik polny; a co pozostało po koniku polnym, wytepił chrząszcz. Joela 1:1-4.

„Starcy” są przywódcami laodycejskiego Kościoła Adventystów Dnia Siódmego w czasie pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, a pieczętowanie dokonuje się podczas wylania Ducha Świętego. „Starcy” są przez Ezechiela przedstawieni jako „starsi mężowie.”

Wtedy rzekł do mnie: Synu człowieczy, czy widziałeś, co starszyzna domu Izraela czyni w ciemności, każdy w izbie swoich obrazów? Bo mówią: Pan nas nie widzi; Pan opuścił ziemię. Ezechiel 8:12.

Natchnienie jasno wskazuje, że pieczętowanie z dziewiątego rozdziału Księgi Ezechiela jest tym samym pieczętowaniem, co w siódmym rozdziale Księgi Objawienia. Równie jasne jest, że „starsi mężowie” czterech narastających ohyd z rozdziału ósmego są reprezentowani przez liczbę 25. Dwudziestu pięciu „starszych mężów”, którzy mieli być strażnikami Bożej trzody, to mężowie oddający pokłon słońcu. Jako pierwsi podlegają sądowi. W kontekście świątyni, od której się odwracają, reprezentują dwie zmiany po dwunastu kapłanów oraz arcykapłana. Przy ustawie niedzielnej kłaniają się słońcu i przyjmują znamię bestii, opowiadając się po stronie smoka, bestii i fałszywego proroka. Owych 25 zostało typologicznie przedstawionych przez 250 w buncie Koraha, Datana i Abirama, którzy reprezentują potrójny sojusz, do którego przyłączają się owi 250 mężowie ofiarujący kadzidło. Trzej przywódcy odstępstwa zginęli, gdy ziemia otworzyła swą paszczę i ich pochłonęła.

I rzekł Mojżesz: Po tym poznacie, że Pan mnie posłał, abym uczynił wszystkie te dzieła; bo nie uczyniłem ich z własnej woli. Jeśli ci ludzie umrą śmiercią zwyczajną wszystkich ludzi albo spotka ich los, jaki zwykle spotyka wszystkich ludzi, wtedy Pan mnie nie posłał. Lecz jeśli Pan uczyni coś nowego, a ziemia otworzy swe usta i pochłonie ich wraz ze wszystkim, co do nich należy, i żywcem zstąpią do otchłani, wtedy poznacie, że ci ludzie rozniewali Pana.

I stało się, że gdy skończył mówić wszystkie te słowa, rozstała się ziemia pod nimi; ziemia otworzyła swoje usta i pochłonęła ich, ich domy, wszystkich ludzi należących do Koraha i cały ich dobytek. Oni i wszystko, co do nich należało, zstąpili żywcem do otchłani, a ziemia zamknęła się nad nimi; i zginęli spośród zgromadzenia.

A cały Izrael, który był dokoła nich, uciekł na ich krzyk, bo mówili: Aby ziemia nie pochłonęła także nas. I wyszedł ogień od Pana i pochłonął dwustu pięćdziesięciu mężów, którzy składali kadzidło. Księga Liczb 16:28-35.

Bunt z 1888 roku został zobrazowany buntem Koraha, Dahana, Abirama oraz 250 mężczyzn, którzy składali kadzidło. Owi 250 mężczyzn zawarli sojusz z potrójną konfederacją, która dochodzi do prawa niedzielnego, gdy Stany Zjednoczone, bestia z ziemi, otwiera usta i mówi jak smok. W tym momencie późny deszcz zostaje wylany bez miary, tak jak 250 mężczyzn składających kadzidło zostało zniszczonych przez ogień zstępujący z nieba. Owi 250 mężczyzn przedstawiają fałszywy system religijny, który zostaje zniszczony podczas wylania późnego deszczu przy prawie niedzielnym. Ziemia otwierająca się pod Korahem i jego poplecznikami to trzęsienie ziemi z jedenastego rozdziału Apokalipsy, które identyfikuje Stany Zjednoczone

otwierające usta i mówiące jak smok. Gdy ogień zstąpił z nieba na owych 250, odzwierciedlał ogień Eliasza na górze Karmel, kiedy owi fałszywi prorocy zostali zgładzeni. Ogień Eliasza na górze Karmel zbiega się z prawem niedzielnym, dlatego ogień, który spadł na owych 250 mężczyzn, jest ogniem późnego deszczu związanym z prawem niedzielnym.

Fragment w Księdze Liczb dotyczący buntu Koracha jest proroczko powiązany z buntem przeciwko przesłaniu o Ziemi Obiecanej, przedstawionemu przez Jozuego i Kaleba. Ten bunt reprezentuje biblijny „dzień buntu”. Fragment o buncie Koracha mówi: „poznacie, że ci ludzie pobudzili Pana do gniewu”.

To mądrzy rozumieją, a mądrzy mają rozumieć, że historia buntu Koracha ma być nałożona na bunt przeciwko orędziu Jozuego o Ziemi Obiecanej. Ten bunt miał miejsce w Kadesz, a zarówno Kadesz, jak i bunt Koracha są odpowiednikami buntu Adwentyzmu Dnia Siódmego przy ustawie niedzielnej. Korach i 250 mężczyzn, którzy składali kadzidło, byli typem 25 mężczyzn kłaniających się słońcu w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela. Starsi mężowie w ósmym rozdziale Księgi Ezechiela reprezentują czwartą z czterech narastających obrzydliwości, które dokonują się w Jerozolimie, symbolu Bożego Kościoła.

Pierwszą obrzydliwością jest obraz zazdrości, drugą — ukryte komnaty, trzecią — opłakiwanie Tammuza, a potem 25 mężczyzn oddaje pokłon słońcu. Następnie rozdział dziewiąty wskazuje tych, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości przedstawionych w rozdziale ósmym. Ci, którzy wzdychają i płaczą, zostają zapieczętowani przez anioła, który nadchodzi ze wschodu. Anioł jest posłańcem i reprezentuje poselstwo.

Pieczętujące poselstwo ze wschodu jest poselstwem wschodniego wiatru, czyli poselstwem islamu. Gdy tylko sto czterdzieści cztery tysiące zostaną zapieczętowani, aniołowie zagłady rozpoczynają swoją pracę, właśnie tam, gdzie zewnętrzna linia prorocstwa uczy, że „po narodowej apostazji następuje narodowa ruina”. Zanim sąd dokona się nad tymi, których reprezentuje Korah, buntownicy zostają wyprowadzeni poza Jerozolimę. Niegodziwi zostają usunięci z Jerozolimy, bo to nie sprawiedliwi uciekają z Jerozolimy.

Ponadto Duch uniósł mnie i zaprowadził do wschodniej bramy domu Pana, zwróconej ku wschodowi; a oto przy wejściu do bramy stało dwudziestu pięciu mężczyzn; wśród nich zobaczyłem Jaazaniah, syna Azura, oraz Pelatiah, syna Benaiah. Byli to książęta ludu.

Wtedy rzekł do mnie: Synu człowieczy, to są mężowie, którzy knują nieprawość i udzielają złych rad w tym mieście; którzy mówią: Nie jest blisko; budujmy domy; to miasto jest kotłem, a my jesteśmy mięsem.

Dlatego prorokuj przeciwko nim, prorokuj, synu człowieczy. I zstąpił na mnie Duch Pana i rzekł do mnie: Mów: Tak mówi Pan;

Tak rzekliście, domu Izraela; albowiem znam rzeczy, które przychodzą wam na myśl, każdą z nich. Pomnożyliście liczbę zabitych w tym mieście i napełniliście jego ulice zabitymi. Przeto tak mówi Pan Bóg: Wasi zabici, których złożyliście pośród niego, oni są mięsem, a to miasto jest kotłem; lecz was wyprowadzę z pośrodku jego. Lękaliście się miecza; i Ja sprowadzę na

was miecz, mówi Pan Bóg. I wyprowadzę was z pośrodku jego i wydam was w ręce obcych, i wykonam pośród was sądy. Padniecie od miecza; osądzę was na granicy Izraela; i poznacie, że Ja jestem Pan. To miasto nie będzie dla was kotłem, ani wy nie będziecie mięsem w jego pośrodku; lecz osądzę was na granicy Izraela; i poznacie, że Ja jestem Pan, gdyż nie chodziliście według moich ustaw ani nie wykonywaliście moich wyroków, lecz postępowaliście według obyczajów pogan, którzy są dokoła was.

I stało się, gdy prorokowałem, że Pelatiasz, syn Benajasza, umarł. Wtedy padłem na twarz i zawołałem donośnym głosem, mówiąc: Ach, Panie Boże! Czy uczynisz zupełny koniec resztkę Izraela? Ezechiel 11:1-13.

Jerozolima zostaje oczyszczona w czasie prawa niedzielnego, gdy pszenica zostaje oddzielona od kąkol. Mężczyźni przedstawieni przez liczbę 25, lub 250 ludzi Koracha, są wyprowadzeni na zewnątrz, na „granice” Jerozolimy, aby umrzeć. 25 to liczba kapłanów, którzy służyli przez tydzień, a gdy jest symbolizowana przez dziesięciokrotność, czyli liczbę 250, przedstawia Kościół ogólnoswiatowy, ponieważ liczba dziesięć symbolizuje powszechność. Kościół walczący jest definiowany jako Kościół złożony z pszenicy i kąkol, a Kościół triumfujący przedstawia Kościół, który jest wyłącznie pszenicą.

Czy Bóg nie ma żywego Kościoła? Ma Kościół, ale jest to Kościół walczący, a nie Kościół triumfujący. Ubolewamy, że są członkowie niedoskonali, że pośród pszenicy rośnie kąkol. Jezus powiedział: „Królestwo niebieskie podobne jest do człowieka, który posiał dobre nasienie na swojej roli; lecz gdy ludzie spali, przyszedł jego nieprzyjaciół, nasiał kąkol między pszenicę i odszedł... Wówczas przyszedł słudzy gospodarza i rzekli do niego: Panie, czy nie posiałeś dobrego nasienia na swojej roli? Skąd więc wziął się w niej kąkol? On im odpowiedział: Uczynił to nieprzyjaciół. Słudzy rzekli do niego: Czy więc chcesz, abyśmy poszli i wyrwali go? Lecz on powiedział: Nie; abyście, wrywając kąkol, nie wyrwali wraz z nim także pszenicy. Pozwólcie obojgu rosnać razem aż do żniwa; a w czasie żniwa powiem żeńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiążcie go w snopy na spalenie, a pszenicę zgromadźcie do mego spichlerza.”

W przypowieści o pszenicy i kąkol widzimy powód, dla którego kąkol nie należało wrywać; chodziło o to, by razem z kąkołem nie wrywano także pszenicy. Ludzka opinia i osąd popełniłyby poważne błędy. Ale aby nie doszło do błędu i nie wrywano choćby jednego źdźbła pszenicy, Mistrz mówi: 'Pozwólcie, niech oba rosną razem aż do żniwa'; wtedy aniołowie zgromadzą kąkol, który będzie przeznaczony na zagładę. Chociaż w naszych kościołach, które twierdzą, że wierzą w głębszą prawdę, są tacy, którzy mają wady i błędzą, jak kąkol wśród pszenicy, Bóg jest wyrozumiały i cierpliwy. Upomina i ostrzega błędzących, ale nie niszczy tych, którzy długo uczą się lekcji, której chce ich nauczyć; nie wrywa kąkol z pszenicy. Kąkol i pszenica mają rosnać razem aż do żniwa; kiedy pszenica osiągnie pełny wzrost i dojrzałość, dzięki cechom, jakie ma po dojrzeniu, zostanie w pełni odróżniona od kąkol.

Kościół Chrystusa na ziemi będzie niedoskonały, ale Bóg nie niszczy swego Kościoła z powodu jego niedoskonałości. Byli i będą tacy, którzy są przepełnieni gorliwością nie według poznania, którzy chcieliby oczyścić Kościół i wyplenić kąkol spośród pszenicy. Lecz Chrystus

dał szczególne światło co do tego, jak postępować z błądzącymi oraz z nienawróconymi w Kościele. Nie wolno członkom Kościoła podejmować zrywowych, gorączkowych i pośpiesznych działań polegających na wykluczaniu tych, których mogą uważać za wadliwych pod względem charakteru. Kąkol będzie pojawiać się wśród pszenicy; lecz wyrwanie kąkolu, jeśli nie w sposób wyznaczony przez Boga, wyrządziłoby więcej szkody niż pozostawienie go w spokoju. Podczas gdy Pan przyprawia do Kościoła tych, którzy są prawdziwie nawróceni, Szatan w tym samym czasie wprowadza do jego wspólnoty osoby nienawrócone. Gdy Chrystus siewie dobre nasienie, Szatan siewie kąkol. Na członków Kościoła nieustannie oddziałują dwa przeciwstawne wpływy. Jeden wpływ działa na rzecz oczyszczenia Kościoła, a drugi na rzecz zepsucia ludu Bożego. Testimonies to Ministers, 45, 46.

Niegodziwi są wyprowadzani poza Jerozolimę, aby ich zgładzono. Usuwa się ich w czasie żniwa, które jest także czasem dojrzałości pszenicy, gdyż wtedy gromadzi się ją jako pierwociny w ofierze kołysanej z dwóch chlebów Pięćdziesiątnicy. Zbiór pierwocin pszenicy jest szczególnym tematem prorocत्व biblijnych. Oddzielenie pszenicy od kąkolu dotyczy właśnie tego zagadnienia, a wiele przypowieści Chrystusa wskazuje na ten bardzo istotny proroczy drogowskaz.

„Ponownie przypowieści te uczą, że po sędzie nie będzie już czasu łaski. Gdy dzieło ewangelii zostanie zakończone, natychmiast następuje oddzielenie dobrych od złych, a los każdej z tych grup zostaje na zawsze przesądzony.” Przypowieści Chrystusa, 123.

Ofiara z pszenicy to sto czterdzieści cztery tysiące, a trzeci anioł oddziela pszenicę od kąkolu.

Wtedy ujrzałam trzeciego anioła. Powiedział anioł, który mi towarzyszył: „Groźne jest jego słowo, straszliwa jest jego misja. To anioł, który ma oddzielić pszenicę od kąkolu i opieczętować lub związać pszenicę dla niebiańskiego spichlerza.” Te sprawy powinny angażować cały umysł, całą uwagę. Ponownie ukazano mi konieczność, by ci, którzy wierzą, że otrzymujemy ostatecznie poselstwo miłosierdzia, byli oddzieleni od tych, którzy codziennie przyjmują lub przyswajają nowy błąd. Widziałam, że ani młodzi, ani starzy nie powinni uczęszczać na zgromadzenia tych, którzy są w błędzie i ciemności. Rzekł anioł: „Niech umysł przestanie zajmować się rzeczami, które nie przynoszą pożytku.” Manuscript Releases, tom 5, s. 425.

Trzeci anioł pieczętuje pszenicę i oddziela pszenicę od kąkolu. Trzeci anioł reprezentuje ustawę niedzielną, na mocy której 25 mężczyzn, reprezentujących przywództwo laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, zostaje wyprowadzonych poza Jerozolimę i osądzonych. W tym momencie Kościół walczący zostaje przemieniony w Kościół triumfujący.

„Dzieło wkrótce dobiegnie końca. Członkowie Kościoła wojującego, którzy okazali się wierni, staną się Kościołem triumfującym. Rozważając naszą dotychczasową historię i prześledziwszy każdy krok postępu prowadzący do naszego obecnego stanu, mogę powiedzieć: Chwała Bogu! Gdy widzę, czego Bóg dokonał, napelnia mnie zdumienie oraz zaufanie do Chrystusa jako Przywódcy. Nie mamy się czego obawiać co do przyszłości, chyba że zapomnimy drogi, którą Pan nas prowadził, oraz Jego nauczania w naszej dotychczasowej historii.” Biuletyn Konferencji Generalnej, 29 stycznia 1893 r.

Prorocze zagadnienie oddzielenia kąkol od pszenicy jest jednym z głównych tematów proroctwa biblijnego. Oczyszczenie świątyni przez Chrystusa jest ilustracją tego dzieła; jego punkt kulminacyjny przypada na prawo niedzielne, gdyż wtedy widzimy, jak ci, którzy mieli być osądzeni, zostają zaprowadzeni na granice Jerozolimy na śmierć.

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, oczyścił Świątynię z jej świętokradczego zbezczeszczenia. Wśród ostatnich aktów Jego działalności było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów kierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu” (Objawienie 14:8). A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słychać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły jego plagi. Gdyż jego grzechy dosięgły aż do nieba, a Bóg wspomniał jego nieprawości” (Objawienie 18:4, 5). Wybrane poselstwa, księga 2, 118.

Kościół pszenicy i kąkol istnieje aż do kryzysu ustawy niedzielnej, kiedy kąkol zostaje usunięty, nie ludzką siłą, lecz przez trzeciego anioła — który reprezentuje ustawę niedzielną, ale także poselstwo późnego deszczu, które następnie narasta w głośne wołanie. Kąkol jest elementem proroczego świadectwa, podobnie jak pszenica. Opatrzność Boża dociera do ustawy niedzielnej, a trzeci anioł oczyszcza świątynię po raz drugi. Oczyścił ją 22 października 1844 roku, a drugie oczyszczenie świątyni to ustawa niedzielna.

Zewnętrzne elementy historii, które prowadzą do ustawy niedzielnej, stanowią główny element świadectwa Kościoła triumfującego, podobnie jak kąkol, pszenica i związanie obu klas. Końcowe poselstwa Księgi Objawienia to poselstwa trzech aniołów i one rozdzielają oraz wiążą obie klasy, ale ważne jest zauważyć, że Siostra White wskazuje, iż te "końcowe poselstwa" "dojrzewają żniwo". Tym końcowym poselstwem, które sprawia, że żniwo dojrzewa, jest późny deszcz, i właśnie on jest ogniem, który wiąże 250 mężczyzn "jak wiązki chrustu na ognie zagłady".

„Janowi zostały ukazane sceny głębokiego i przejmującego znaczenia w doświadczeniu Kościoła. Ujrzał on położenie, niebezpieczeństwa, zmagania i ostateczne wybawienie ludu Bożego. Zapisuje końcowe poselstwa, które mają doprowadzić żniwo ziemi do dojrzałości, bądź jako snopy dla niebiańskiego spichlerza, bądź jako wiązki na ognie zniszczenia. Zostały mu objawione sprawy ogromnej doniosłości, szczególnie dla ostatniego Kościoła, aby ci, którzy mieli odwrócić się od błędu ku prawdzie, zostali pouczeni o niebezpieczeństwach i zmaganiach, które są przed nimi. Nikt nie musi pozostawać w ciemności co do tego, co przyjdzie na ziemię.” Wielki bój, 341.

Jego oczyszczenie świątyni ilustruje też działalność człowieka z miotłą, którego Jan Chrzyciel przedstawił jako Tego, który miał przyjść po nim. To on w śnie Millera wymiata śmieci.

„Pan wkrótce objawi różnicę między sprawiedliwymi a bezbożnymi; albowiem «wiejadło ma w rękę swoim i gruntownie oczyści swoje klepisko, i zbierze swoją pszenicę do spichlerza; lecz plewy spali ogniem nieugaszonym».” Review and Herald, 8 listopada 1892.

Na Izajasza powołuje się Siostra White, gdy stwierdza, że w 1849 roku Pan po raz drugi wyciągnął swą rękę, aby zgromadzić resztkę swego ludu, a Izajasz i Siostra White wskazują na ostateczne zgromadzenie stu czterdziestu czterech tysięcy. Proces gromadzenia obejmuje rozproszenie i ponowne zgromadzenie, przedstawione jako pierwsze rozczarowanie, które prowadzi do zgromadzenia na końcu czasu zwłoki. Każdy z tych elementów pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy stanowi odrębny temat prorocstwa biblijnego. Zewnętrzna historia, którą Pan posługuje się jako narzędziem, by doprowadzić grzech do kresu, jest przedstawiona w Księdze Daniela 11:11; a ostateczne zgromadzenie znajduje się w Księdze Izajasza 11:11; koniec czasu zwłoki w Księdze Objawienia 11:11, a oddzielenie pszenicy od kąkolu przy prawie niedzielnym jest umiejscowione w Księdze Ezechiela 11:11:

To miasto nie będzie waszym kotłem, ani wy nie będziecie mięsem w jego wnętrzu; lecz osądzę was na granicy Izraela. Ezechiel 11:11.

U Joela „nowe wino” zostaje odebrane sędziwym starcom, którzy mieli być strażnikami sanktuarium. Poselstwo Wołania o północy jest nowym winem Joela, a ogień, który zstępuje, gdy zostaje wprowadzone prawo niedzielne, został zobrazowany przez ogień Pięćdziesiątnicy. Ten ogień przedstawia poselstwo, które jest nowym winem, ale jest też poselstwem, które niszczy 250 ludzi, którzy składali kadzidło. Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego kończy się wraz z wprowadzeniem prawa niedzielnego, gdyż to wtedy ogień jest wylany bez miary i niszczy 250 ludzi, którzy składali kadzidło; a zatem niszczy ich system kultu.

Gdyby Kościół Adwentystów Dnia Siódmego był wierny w czasie prawa niedzielnego, potęga i moc rządu Stanów Zjednoczonych zamknęłyby go. Jeśli będzie niewierny, po prostu zmieni swoją nazwę na Kościół Adwentystów Dnia Pierwszego albo jakąś inną zbliżoną nazwę. Sprawiedliwy czy niesprawiedliwy, Kościół Adwentystów Dnia Siódmego nie wykracza poza prawo niedzielne. Świadectwo prorocze wskazuje, że adwentyzm odrzucił poselstwo starych ścieżek w dniu 11 września, a te stare ścieżki prowadzą do zamkniętych drzwi w czasie prawa niedzielnego. Dwudziestu pięciu mężów zostało przedstawionych w ustępie Ezechiela jako "Jaazaniah, syn Azura, i Pelatiah, syn Benaiah, książe ludu."

Ich imiona wyrażają cechy ludu Bożego, ale to tylko deklaracja. Jaazaniah znaczy "Bóg słyszy", a on jest synem Azura, co znaczy "pomagać i chronić". Siostra White mówi, że owi 25 mężów mieli być strażnikami, co reprezentuje "Azur". Jego syn deklaruje, że "słyszy" Boga, ale należy do tej klasy, która widząc - nie widzi, a słysząc - nie słyszy. Pelatiah znaczy "wybawiony przez Boga", a jego ojciec "Benaiah" znaczy "Bóg zbudował". Gdy Ezechiel zakończył swoje ostrzegawcze przesłanie, Pelatiah umarł.

To miasto nie będzie dla was kotłem ani wy nie będziecie mięsem pośrodku niego; lecz osądzę was na granicy Izraela. I poznacie, że Ja jestem Pan, gdyż nie chodziliście według moich ustaw ani nie wykonywaliście moich wyroków, lecz postępowaliście według obyczajów pogan, którzy są dokoła was. A gdy prorokowałem, Pelatiasz, syn Benajasza, umarł. Wtedy padłem na twarz, zawołałem donośnym głosem i powiedziałem: Ach, Panie Boże! Czy uczynisz całkowity koniec resztki Izraela? Ezechiel 11:11-13.

Pelatiasz umarł w czasie głośnego wołania Ezechiela. Pszenica umarła na ulicy 18 lipca 2020 roku w wypełnieniu jedenastego rozdziału Księgi Objawienia. Pszenica to Mojżesz i Eliasz; Mojżesz jest pierwszym autorem Słowa Bożego, a obietnica przyjscia Eliasza stanowi ostatnie stwierdzenie w Starym Testamencie. Alfa i Omega zostają zabici na ulicy Sodomy i Egiptu, lecz zostają wskrzeszeni w 2024 roku, jak to przedstawiono w Księdze Objawienia 11:11. Gdy byli martwi, Sodoma i Egipt się radowały. Ezechiel umiejscawia śmierć Pelatiasza w czasie resztki, gdy mówi: "Ach, Panie Boże! Czy uczynisz całkowity koniec resztkce Izraela?" Sodoma to Kościół Adwentystów Dnia Siódmego w czasie resztki, według Izajasza.

Słuchajcie, niebiosa, i nadstaw ucha, ziemio, bo Pan przemówił: Wypiaستowałem i wychowałem dzieci, lecz one zbuntowały się przeciwko mnie. Wół zna swego właściciela, a osioł żłób swego pana; lecz Izrael nie zna, mój lud nie rozumie.

Ach, narodzie grzeszny, ludu obciążony nieprawością, plemię złoczyńców, dzieci zepsucia: opuścili Pana, rozgniewali Świętego Izraela, cofnęli się. Po cóż macie być jeszcze bici? buntujecie się coraz bardziej; cała głowa jest chora, a całe serce omdlałe. Od stopy aż po głowę nie ma na nim zdrowego miejsca; tylko rany, sińce i ropiejące wrzody: nie zostały zamknięte, ani przewiązane, ani złagodzone maścią. Wasz kraj jest spustoszony, wasze miasta spalone ogniem; waszą ziemię na waszych oczach pożerają cudzoziemcy, i jest spustoszona, jak po zniszczeniu przez obcych. A córka Syjonu pozostała jak szałas w winnicy, jak budka w ogrodzie ogórkowym, jak miasto obleżone.

Gdyby Pan Zastępów nie pozostawił nam bardzo małej resztki, bylibyśmy jak Sodoma, bylibyśmy podobni do Gomory. Słuchajcie słowa Pana, władcy Sodomy; zważcie na prawo naszego Boga, ludu Gomory. Izajasza 1:2–10.

Mojżesz i Eliasz zostają zabici w Sodomie i Egipcie w okresie resztki. Egipt jest symbolem skorumpowanej władzy państwowej, a Sodoma skorumpowanej władzy kościelnej. Pelatiasz, syn Benajasza, umiera w chwili ustanowienia ustawy niedzielnej, którą Izajasz utożsamia z biblijnym dniem kuszenia, który przypada albo na rok 1863, albo na ustawę niedzielną. Pelatiasz, syn Benajasza, reprezentuje fałszywy odpowiednik tych, którzy rzeczywiście słyszą Słowo Boże. W czasie resztki ci, których reprezentują Mojżesz i Eliasz, zostają zabici, a następnie zmartwychwstają. To zmartwychwstanie rozpoczęło się głosem na pustyni w lipcu 2023 roku. Od roku 2024 trwa ostateczne oddzielenie pszenicy od kąkolu.

Gdy nastanie ustawa niedzielna, Kościół Adwentystów Dnia Siódmego będzie wiedział, że jest zgubiony.

To miasto nie będzie dla was kotłem ani wy nie będziecie mięsem w jego środku; lecz osądzę was na granicy Izraela. I poznacie, że Ja jestem Pan, gdyż nie postępowaliście według moich ustaw ani nie wykonywaliście moich wyroków, lecz postępowaliście według obyczajów pogan, którzy są dokoła was. A stało się, gdy prorokowałem, że Pelatiasz, syn Benajasza, umarł. Ezechiel 11:11-13.

Śmierć Pelatiasza, którego imię oznacza „wybawiony przez Boga”, w kontekście oznacza „wydany na śmierć”, w tym samym momencie, w którym robotnicy jedenastej godziny zostają wybawieni z

ręki króla północy w wersecie czterdziestym pierwszym rozdziału jedenastego Księgi Daniela. Pelatiasz zostaje wydany w ręce króla północy w momencie wprowadzenia prawa niedzielnego. Pelatiasz, syn Benaijasza (co znaczy: „to, co Bóg zbudował”). Właśnie w chwili, gdy Bóg ponownie zbudował świątynię, aby wywyższyć ją jako Kościół triumfujący przy prawie niedzielnym, ci, których reprezentuje Pelatiasz, zostają wydani na śmierć, gdyż zamiast uczestniczyć w dziele odbudowy dawnych spustoszeń, budowali sobie grobowiec Tobiasza. Pelatiasz przedstawia obraz z Izajasza „od stopy aż do głowy” — ciało całkowicie obciążone grzechem. Tym ciałem jest laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego, u kresu czterech pokoleń postępującego buntu, który Izajasz oddaje jako narastający bunt, mówiąc: „buntujecie się coraz bardziej”. W końcowym procesie próby, który rozpoczął się w 2024 roku, pszenica jest martwa przez trzy i pół dnia, po czym zmartwychwstaje, i wtedy poznają, że Pan jest Bogiem.

Przeto prorokuj i powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto, ludu mój, otworzę wasze groby i sprawię, że wyjdziecie z waszych grobów, i wprowadzę was do ziemi Izraela. I poznacie, że Ja jestem Pan, gdy otworzę wasze groby, ludu mój, i wyprowadzę was z waszych grobów, i włożę w was Ducha mojego, a będziecie żyli, i osadzę was w waszej własnej ziemi; wtedy poznacie, że Ja, Pan, to powiedziałem i wykonałem — mówi Pan. Ezechiel 37:12–14.

Fałszywe kapłaństwo, reprezentowane przez liczbę 25 przy ustawie niedzielnej, wtedy pozna, że Pan jest Bogiem. W 2024 roku pszenica wie, że Pan jest Bogiem, a kąkol dochodzi do tej świadomości przy ustawie niedzielnej, kiedy jest już za późno. Ten okres zaczyna się grobem i zmartwychwstaniem, a kończy grobem i brakiem zmartwychwstania. Pszenica na początku poznaje Boga, gdy On dokonuje zmartwychwstania opisanego w jedenastym rozdziale Księgi Objawienia, a kąkol poznaje Go przy trzęsieniu ziemi z tego samego rozdziału, związanym z ustawą niedzielną. Pomiędzy tymi dwoma kamieniami milowymi proces próby późnego deszczu doprowadza obie klasy do dojrzałości na żniwo.

Przesłanie Joela jest pieśnią o winnicy, ale pierwszą kwestią, którą porusza, jest to, czy ludzie potrafią rozpoznać dni ostateczne na podstawie dni dawnych. „Starcy” u Joela nie potrafili tego uczynić, bo gdy wezwanie do przebudzenia nadchodzi o północy, zostają odcięci — wypłuci z ust Pana, właśnie tam, gdzie bestia z ziemi otwiera swe usta, by mówić, a także gdzie przemówiła oślica Balaama i gdzie przemówił ojciec Jana Chrzciciela.

Sąd nad „starymi, pradawnymi mężami” opiera się na pytaniu, czy stało się to za dni waszych ojców? Fragment zaczyna się słowami: "Słuchajcie tego." Następnie przedstawia dwóch świadków, z których jeden to cztery pokolenia ludzi, a drugi to cztery rodzaje owadów. Potem, zbudzeni okrzykiem o północy, odkrywają, że zostali pominięci jako Boży wybrany lud przymierza. Nie zostają pominięci dlatego, że nie mieli wina, lecz dlatego, że mieli niewłaściwe wino. W przypowieści o dziesięciu pannach nowe wino Joela jest oliwą.

Ich zbawienie zależy od tego, czy przyjmą „nowe wino” poselstwa późnego deszczu. „Starzy i sędziwi mężowie” są również ukazani przez Izajasza jako „pijacy Efraima”, a Efraim nie jest reprezentowany wśród zapieczętowanych w siódmym rozdziale Apokalipsy. Zastępuje go jego brat Manasses. Trudno znaleźć bardziej niegodziwego króla niż Manasses, ale to on zastępuje

pijaków Efraima.

Ci, którzy nie czują żalu z powodu własnego upadku duchowego ani nie opłakują grzechów innych, pozostaną bez pieczęci Bożej. Pan zleca swoim posłańcom, mężom z narzędziami zagłady w rękach: 'Idźcie za nim przez miasto i uderzajcie; niech wasze oko nie oszczędza ani się nie litujcie; wytracajcie doszczętnie starców i młodzieńców, dziewice, małe dzieci i kobiety; lecz nie zbliżajcie się do żadnego człowieka, na którym jest znak; i zacznijcie od Mojej świątyni. Wtedy zaczęli od starców, którzy byli przed domem.'

Widzimy tu, że kościół — przybytek Pana — jako pierwszy odczuł cios gniewu Bożego. Starcy, ci, którym Bóg dał wielkie światło i którzy stali jako strażnicy duchowych spraw ludu, zdradzili powierzone im zaufanie. Zajęli stanowisko, że nie trzeba oczekiwać cudów i wyraźnych przejawów mocy Bożej jak za dawnych dni. Czasy się zmieniły. Słowa te utwierdzają ich niewiarę i mówią: Pan nie uczyni ani dobra, ani zła. Jest zbyt miłosierny, by nawiedzić swój lud sądem. Tak więc „Pokój i bezpieczeństwo” — to okrzyk ludzi, którzy już nigdy nie podniosą swego głosu jak trąba, by ukazać ludowi Bożemu jego przestępstwa, a domowi Jakuba — jego grzechy. Te nieme psy, które nie chciały czekać, to ci, którzy odczuwają sprawiedliwą pomstę obrażonego Boga. Mężczyźni, panny i małe dzieci giną wszyscy razem.

Obrzydliwości, z powodu których wierni wzdychali i płakali, były tylko tym, co mógł dostrzec ograniczony ludzki wzrok, lecz bez porównania najgorsze grzechy, te, które wzbudzały zazdrość czystego i świętego Boga, pozostawały nieujawnione. Wielki Badacz serc zna każdy grzech popełniony w ukryciu przez czyniących nieprawość. Ludzie ci z czasem czują się bezpieczni w swoich oszustwach i, z powodu Jego wielkiej cierpliwości, mówią, że Pan nie widzi, a potem postępują tak, jakby porzucił ziemię. Lecz On wykryje ich obłudę i odsłoni przed innymi te grzechy, które tak starannie ukrywali.

Żadna wyższość rangi, godności ani światowej mądrości, żadne stanowisko w urzędzie kościelnym nie uchroni ludzi przed poświęceniem zasad, gdy zostaną zdani na własne zdradliwe serca. Ci, których uważano za godnych i sprawiedliwych, okazują się prowodyrami odstępstwa oraz przykładami obojętności i nadużywania Bożych łask. Ich niegodziwego postępowania nie będzie już dłużej znosił, a w swoim gniewie obchodzi się z nimi bez miłosierdzia.

"Pan niechętnie odstępuje od tych, którzy zostali obdarzeni wielkim światłem i doświadczyli mocy Słowa w posłudze wobec innych. Byli niegdyś Jego wiernymi sługami, obdarzonymi Jego obecnością i prowadzeniem; lecz odstąpili od Niego i wprowadzili innych w błąd, i dlatego popadają w niełaskę u Boga." Świadectwa, tom 5, 211, 212.

Joel przemawia do przywództwa laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, gdy mówi o „starcach”, lecz Joel mówi także do nieuczonych, jak Izajasz nazywa tych, których przeciwstawia uczonym. Joel przemawia do starców, którzy w ósmym rozdziale Ezechiela oddają pokłon słońcu i którzy w rozdziale dziewiątym jako pierwsi podlegają sądowi. Zwraca się również do laikatu laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego, gdy mówi: „Słuchajcie tego, starcy, i nakłońcie ucha, wszyscy mieszkańcy ziemi.”

Owi dwudziestu pięciu mężczyzn z rozdziału ósmego są umiejscowieni na etapie ustawy niedzielnej, gdzie oddają pokłon słońcu, mając plecy zwrócone do sanktuarium. Stanowią „dziesięcinę” buntu owych 250, którzy stanęli po stronie Koracha, Datana i Abirama. Owi dwudziestu pięciu mężczyzn są symbolem buntu, który — zgodnie z natchnieniem — powtórzył się w 1888 roku i był typem buntu przywództwa laodycejskiego Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego w czasie 9/11, aż do ustawy niedzielnej. Reprezentują „dziesięcinę” buntu w tym samym okresie, w którym Izajasz w rozdziale szóstym określa mądrych jako „dziesięcinę”, która ma w sobie treść.

Joel jest zapowiedzią dla adwentyzmu, że zamknął się dla nich czas łaski, ponieważ wyczerpali go przez grzech, a pełnia tego jest przedstawiona jako choroba od głowy aż po palce u nóg, co wskazuje, że poselstwo późnego deszczu zostało im zabrane z ust. Izajasz opisuje tę samą rzeczywistość w rozdziale dwudziestym dziewiątym.

Zatrzymajcie się i zdumiejcie się; wołajcie i krzyczcie: są pijani, lecz nie winem; zataczają się, lecz nie od mocnego napoju. Albowiem Pan wylał na was ducha głębokiego snu i zamknął wam oczy; prorokom i waszym władcom, widzącym, zasłonił wzrok. A całe widzenie stało się dla was jak słowa księgi zapieczętowanej, którą podaje się uczonemu, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie mogę, bo jest zapieczętowana. A księgę podaje się temu, kto nie jest uczony, mówiąc: Przeczytaj to, proszę; a on mówi: Nie jestem uczony.

Przeto rzekł Pan: Ponieważ ten lud zbliża się do mnie ustami i wargami mnie czci, lecz serce swoje oddalił ode mnie, a ich bojaźń przede mną jest wyuczona według nakazu ludzkiego; dlatego, oto, będę czynił cudowne dzieło pośród tego ludu, cudowne dzieło i dziw: bo mądrość ich mędrców zginie, a rozum ich roztropanych będzie ukryty. Biada tym, którzy głęboko starają się ukryć swój zamysł przed Panem, a ich uczynki są w ciemności, i mówią: Kto nas widzi? i kto nas zna? Zaiste, wasze przewracanie rzeczy do góry nogami będzie poczytane za glinę garniarza: bo czyż dzieło powie o tym, który je uczynił: Nie uczynił mnie? albo czy rzecz ukształtowana powie o tym, który ją ukształtował: Nie miał zrozumienia? Izajasza 29:9-16.

„Zrozumienie” mędrców opiera się na odpieczętowaniu proroczego Słowa Bożego. Ci, którzy zostali przeszkoleni w spaczonych instytucjach adwentyzmu, nie potrafią czytać księgi prorocstwa i oskarżają Boga o brak zrozumienia. Gdy prorocstwo zostaje odpieczętowane, nie potrafią go zrozumieć, więc oskarżają Boga, że to On nie ma zrozumienia, i w ten sposób wywracają wszystko do góry nogami. Uczeni i nieuczni adwentyzmu nie są w stanie zrozumieć prorocstwa, które zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski, a Księga Joela nakazuje „starcom” słuchać, lecz oni są klasą, która, słysząc, nie słyszy, a widząc, nie widzi.

Samo sedno ich buntu wyraża się w ich niezdolności do uznania Chrystusa za Pierwszego i Ostatniego. To stanowi kontekst rozdziału, w którym pada pytanie: "Czyż zdarzyło się to za waszych dni, czy nawet za dni waszych ojców?"

Czy był w dziejach waszych ojców taki czas, gdy pewien lud przebudził się na Wołanie o północy, tylko po to, by się przekonać, że należy do nierozsądnych panien? „Starcom” nakazuje się „obudźcie się”, jak nakazano to millerytom podczas zjazdu obozowego w Exeter w 1844 roku.

Przypowieść o dziesięciu pannach jest przypowieścią o doświadczeniu ludu adwentowego, która wypełniła się co do joty w historii millerytów i wypełni się ponownie co do joty w dniach ostatecznych. Niezdolność laodycejskiego adwentyzmu dnia siódmego do rozpoznania, że historia założycielska ich Kościoła powtarza się w dniach ostatecznych, uwydatnia proroczą zasadę, która jest kluczem otwierającym prorocze poselstwo. Jest to nie tylko zasada biblijna, ale także sedno Objawienia charakteru Jezusa Chrystusa, które zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski.

Joel pyta: "Czy stało się to za waszych dni, albo za dni waszych ojców?" Można też zapytać: "Za dni waszych ojców, czy istniał proces próby, który oddzielił lud nowego przymierza od ludu starego przymierza?" Istniał, a rozdzielenia dokonano poprzez prorocze poselstwo przedstawione jako oliwa w przypowieści. "Czy stało się to za waszych dni albo za dni waszych ojców" natychmiast wskazywało, że to, co wydarzyło się za dni ich ojców, było przebudzeniem po czterech pokoleniach narastającego zniszczenia, co ilustrują zarówno nakaz, by rozsyłać poselstwo przez cztery pokolenia, jak i cztery szkodniki narastającego spustoszenia. Joel jest ogłoszeniem sądu przeciwko kościołowi, który popadł w duchowy upadek i odstępstwo, w czasie Wołania o północy. Żaden kościół w historii świętej nie sprzeciwiał się większemu światłu niż Kościół Adwentystów Dnia Siódmego. Symbolem takiego buntu przeciwko prawdzie jest "Kafarnaum".

Będziemy kontynuować w następnym artykule.

W Kafarnaum Jezus zatrzymywał się w przerwach między Swoimi wędrownkami w tę i we w tę, i stało się ono znane jako „Jego własne miasto”. Leżało nad brzegiem Jeziora Galilejskiego i w pobliżu granic pięknej równiny Genezaret, jeśli wręcz nie na niej. Pragnienie wieków, 252.

"Wśród tych, którzy uważają się za dzieci Boże, jak mało okazywano cierpliwości, ile gorzkich słów wypowiedziano, jak wiele potępień skierowano przeciwko tym, którzy nie są naszej wiary. Wielu patrzyło na należących do innych kościołów jak na wielkich grzeszników, podczas gdy Pan nie postrzega ich w ten sposób. Ci, którzy w ten sposób patrzą na członków innych kościołów, powinni ukorzyć się pod potężną ręką Boga. Ci, których potępiają, mogli mieć tylko niewiele światła, mało możliwości i przywilejów. Gdyby mieli światło, jakie miało wielu członków naszych kościołów, mogliby postępować naprzód o wiele szybciej i lepiej przedstawiać swoją wiarę światu. O tych, którzy chępią się swoim światłem, a jednak nie chodzą w nim, Chrystus mówi: 'Ale powiadam wam: znośniej będzie Tyrowi i Sydonowi w dniu sądu niż wam. A ty, Kafarnaum [Adwentyści Dnia Siódmego, którzy mieli wielkie światło], wyniesione aż do nieba [pod względem przywilejów], zostaniesz strącone do piekła; bo gdyby w Sodomie dokonały się cuda, które dokonały się w tobie, pozostałaby aż do dnia dzisiejszego. Lecz powiadam wam: znośniej będzie ziemi Sodomy w dniu sądu niż tobie.' W owym czasie Jezus odpowiedział i rzekł: 'Wysławiam Cię, Ojcze, Panie nieba i ziemi, że zakryłeś te rzeczy przed mądrymi i roztroptymi [we własnym mniemaniu], a objawiłeś je niemowlętom'."

'A teraz, ponieważ uczyniliście wszystkie te rzeczy — mówi Pan — i przemawiałem do was, wstając wcześniej i mówiąc, lecz nie słuchaliście; i wołałem was, lecz nie odpowiadaście; dlatego uczynię temu domowi, który jest nazwany moim imieniem, w którym pokładacie

ufność, i temu miejscu, które dałem wam i waszym ojcom, tak jak postąpiłem z Szilo. I odrzucę was sprzed mego oblicza, jak odrzuciłem wszystkich waszych braci, całe potomstwo Efraima.'

Pan ustanowił pośród nas instytucje wielkiej wagi i mają one być zarządzane nie tak, jak zarządza się instytucjami tego świata, lecz według Bożego porządku. Mają być zarządzane z myślą wyłącznie o Jego chwale, aby wszelkimi sposobami ginące dusze mogły być zbawione. Do ludu Bożego dotarły świadectwa Ducha, a jednak wielu nie wzięło sobie do serca napomnień, ostrzeżeń i rad.

'Teraz słuchajcie tego, o ludu głupi i bez rozumu; który ma oczy, a nie widzi; który ma uszy, a nie słyszy: czy nie boicie się Mnie? — mówi Pan — czy nie zadrżycie przed moją obecnością, która ustanowiła piasek jako granicę morzu na mocy wieczystego postanowienia, aby go nie przekraczało; i choć jego fale się miotają, jednak nie przemogą; choć ryczą, jednak nie przejdą ponad nią? Lecz ten lud ma serce odstępcze i buntownicze; odstąpili i odeszli. Nie mówią w swoim sercu: Bójmy się teraz Pana, naszego Boga, który daje deszcz, zarówno wczesny, jak i późny, w swoim czasie; zachowuje nam wyznaczone tygodnie żniwa. Wasze nieprawości odsunęły te rzeczy, a wasze grzechy wstrzymały od was dobre rzeczy. . . . Nie rozsądzają sprawy, sprawy sieroty, a jednak im się powodzi; a prawa ubogiego nie rozsądzają. Czyż za te rzeczy nie nawiedzę? — mówi Pan — czyż moja dusza nie pomści się na takim narodzie jak ten?'

Czy Pan będzie zmuszony powiedzieć: "Nie módl się za ten lud, nie wznosź za nich wołania ani modlitwy, nie wstawiaj się u mnie; bo cię nie wysłucham"? "Dlatego deszcze zostały wstrzymane i nie było deszczu późnego... Czyż odtąd nie będziesz wołać do mnie: Ojcze mój, tyś przewodnikiem mojej młodości?" Review and Herald, 1 sierpnia 1893.